

ALLT ÄR INTE GLÖMT

WENDY WALKER

Allt är inte glömt

Översättning Manne Svensson

FORUM



Bokförlaget Forum, Box 3159, 103 63 Stockholm
www.forum.se

Amerikanska originalets titel All Is Not Forgotten
Copyright © Wendy Walker 2016
Omslagsfoto © Franci van der Vyver / Trevillion Images
Omslagsdesign © HarperCollins *Publishers* Ltd 2017
Svensk bearbetning Anders Timrén
Tryckt hos ScandBook, EU 2018
ISBN 978-91-37-15004-8

Till Andrew, Ben och Christopher

I

Han följde efter henne genom skogen bakom huset. Marken var täckt med rester från vintern, vissna löv och döda kvistar som fallit under det senaste halvåret och murknat under snötäcket. Kanske hörde hon honom närma sig. Kanske vände hon sig om och såg honom bära den svarta yllemasken, som man hittat fibrer ifrån under naglarna på henne. När hon föll ner på knä knäcktes det som var kvar av de sköra kvistarna likt gamla ben och skrapade hennes bara hud. Han tryckte hennes ansikte och bröst hårt mot marken, troligen med utsidan av underarmen, och hon lär ha känt av fukten från vattenspridaren på tomten sex, sju meter bort. Hennes hår var vått när de hittade henne.

När hon var liten brukade hon jaga sprinklerstrålarna hemma i sin trädgård. Varma sommardagar försökte hon springa in i dem och kyliga vårvällar springa undan. Sedan jagade hennes lillebror henne, spritt språngande naken med putande mage och flaxande armar som han inte riktigt kunde koordinera med de små benen. Ibland var deras hund med i leken och skällde så våldsamt att skratten överröstades. Ett tunnland grönt gräs, som var halt och vått. Bar himmel med fluffiga vita moln. Hennes mamma som vakade över dem genom fönstret och pappa på väg hem från platser vars lukt dröjde sig kvar på kostymen. Det blaskiga kaffet från bilhallen, nytt läder, däckgummi. Minnena var smärtsamma nu, men det var dem hon genast kom att tänka på när hon fick frågan om vattenspridaren och huruvida den stått på när hon sprang tvärsöver gräsmattan ut i skogen.

Våldtäkten pågick i nästan en timme. Det känns överkligt att de kunde veta det. Det var något med hur blodet levrade sig vid penetrationspunkterna och de varierande stadierna av blånader på rygg, armar och hals sedan han ändrat sitt grepp. Under den timmen hade festen fortsatt på samma sätt som när hon lämnade den. Hon bör ha sett den från stället där hon låg, det skarpa skenet från fönstren som flimrade när kropparna rörde sig genom rummen. Det var en stor fest, och nästan alla som var där gick andra året på high school, men några gick första eller tredje. Fairview High School var en liten skola med de flesta mått mätt, även för Connecticuts förorter, och den strikta indelningen i klasser som fanns på andra håll var betydligt mer flytande här. Idrottslagen var blandade, och deltagarna i skolpjäser och konserter likaså. Vissa klasser överskred till och med årskursgränserna. De smartaste ungdomarna kunde flytta upp en nivå i matematik och främmande språk. Jenny Kramer hade inte lyckats ta sig upp på någon avancerad nivå, men hon såg sig själv som smart och beväpnad med skarp humor. Hon var dessutom bra på idrott – simning, landhockey och tennis. Men det kändes som om sådant inte räknades innan hennes kropp var fullt utvecklad.

Festkvällen hade känts som det bästa som hänt henne. Jag tror till och med att hon kan ha sagt: *Det skulle bli den bästa kvällen i mitt liv.* Efter några år av vad jag har börjat uppfatta som överbeskyddad pubertet kände hon att hon kommit till sin rätt. Äntligen var de hemska åren över med tandställning och efterhängset babyhull, med bröstet som var för små för behå men ändå putade ut genom tröjan och med acne och ostyrigt hår. Hon hade varit ”pojkflickan”, kompisen, närmaste rådgivaren för killar som alltid var intresserade av andra tjejer. Aldrig av henne. Det var hennes ord, inte mina, fast jag tycker att hon beskrev det ganska bra för att vara femton. Hon var ovanligt självmedveten. Trots det som hennes föräldrar och lärare hade präntat in i henne och alla andra ansåg hon – och det var hon inte

ensam om – att skönheten fortfarande var den mest värdefulla tillgången för en flicka i Fairview. Och att äntligen få äga den var som att vinna på lotteri.

Och så var det den där killen. Doug Hastings. Han hade bjudit in henne till festen på en måndag, i korridoren mellan kemi och europeisk historia. Hon var väldigt tydlig med den detaljen, liksom med vad han hade haft för kläder på sig, hans ansiktsuttryck och att han verkat lite nervös även om han spelade nonchalant. Under hela veckan hade hon inte tänkt på mycket annat än vad hon skulle ha på sig, hur hon skulle ordna frisyren och vilken färg på nagellacken hon skulle ha när hon gick med sin mamma för att få manikyr på lördagsmorgonen. Det förvånade mig lite. Jag är inte så förtjust i Doug Hastings, att döma av det jag vet om honom. Som förälder förbehåller jag mig rätten till sådana omdömen. Jag har förståelse för hans situation – en översittare till pappa och en mamma som gör ganska halvhjärtade försök att vara en bra förälder. Men det känns ändå lite som en besvikelse att Jenny inte hade genomskådat honom.

Festen var precis som hon hade föreställt sig. Föräldrafritt, ungdomar som låtsades vara vuxna, som blandade drinkar i martinglas och drack öl ur kristallbägare. Doug hade mött henne där. Men han var inte ensam.

Musiken dånade ur högtalarna och hon lär ha hört den där hon blev angripen. Spellistan var full av hitlåtar, sådana som hon sa att hon kände väl till, med texter som man fick på hjärnan. Trots musiken lär hon ha hört det dämpade skrattet som fördes med vinden från de öppna fönstren, och hon lär ha hört de andra ljuden, som var närmare – föröwarens depraverade suckar, hennes egna gutturala skrik.

När han var klar och hade slunkit iväg i mörkret stöttade hon sig upp på armbågen och lyfte ansiktet från skogsriset. Kanske kände hon då att hennes hud var våt. Några av kvistarna hon legat på fastnade, som om hennes ansikte hade doppats i lim som sedan börjat torka.

När hon tog stöd med underarmen mot marken måste hon ha hört ljudet.

Vid någon punkt satte hon sig upprätt. Hon hade försökt plocka i ordning i röran omkring henne. Hon torkade kinden med handryggen. Rester av vissna löv föll till marken. Förmodligen såg hon hur kjolen hade kasat upp över midjan så att hennes könsdelar blottades. Hon tycktes ha kravlat upp på alla fyra och krupit fram en kort bit, möjligen för att hämta sina trosor. Hon hade dem i handen när hon hittades.

Ljudet måste ha blivit starkare och starkare, för så småningom uppfattades det av en annan flicka och hennes pojkvän som försökte hitta en avskild plats en liten bit bort i trädgården. Marken lär ha knastrat under hennes händer när hon återigen kröp mot utkanten på gräsmattan. Jag har föreställt mig hur hon kröp, hur berusningen hindrade koordinationen och hur chocken fick tiden att stå stilla. Jag har föreställt mig hur hon utvärderade skadorna när hon till sist slutade krypa och satte sig upp, såg sina sönderslitna trosor och kände marken mot huden på skinkorna.

Trosorna som var för trasiga för att ha på sig, kladdiga överallt av blod och jord. Det där ljudet som växte sig starkare. Hon som undrade hur länge hon varit ute i skogen.

Hon kom upp på händer och fötter och började krypa igen. Men hur långt hon än rörde sig blev ljudet bara starkare. Så desperat hon måste ha velat fly, komma fram till det mjuka gräset, det rena vattnet som nu låg på det, stället hon varit på före skogen.

Hon rörde sig några decimeter till innan hon stannade upp igen. Kanske var det då hon insåg att ljudet, det obehagliga stönandet, fanns inuti hennes huvud, sedan i hennes egen mun. Tröttheten kom över henne och tvingade hennes knän och sedan hennes armar att ge vika.

Hon sa att hon alltid hade uppfattat sig själv som en stark tjej, som en idrottskvinna med enorm vilja. Stark i kropp och själ.

Det var vad hennes pappa hade sagt till henne sedan hon var liten. *Var stark i kropp och själ så kommer du att få ett bra liv.* Kanske sa hon åt sig själv att resa sig upp. Kanske kommenderade hon benen att röra på sig, sedan armarna, men hennes vilja var oförmögen. Istället för att ta henne tillbaka till platsen hon varit på kurade de ihop sig runt hennes mörbultade kropp, som blev liggande där på den smutsiga marken.

Tårarna som föll, rösten som besvarade dem med det där hemska ljudet, äntligen blev hon hörd och sedan befriad. Hon har frågat sig själv om och om igen sedan den kvällen varför ingenting som hon hade inom sig – muskler, förstånd eller vilja – hade kunnat hindra det som skedde. Hon kunde inte minnas om hon försökt kämpa emot och ropa på hjälp eller om hon bara hade gett upp och låtit det ske. Ingen hörde henne förrän det var över. Hon sa att hon förstår nu att efter varje strid finns en erövrare och en erövrad, en segrare och ett offer, och att hon hade kommit att acceptera sanningen – att hon blivit totalt och oåterkalleligt besegrad.

Jag kunde inte avgöra hur mycket som var sant när jag första gången fick höra denna historia om våldtäkten på Jenny Kramer. Det var en historia som hade rekonstruerats med hjälp av kriminalteknisk bevisning, vittnesmål, gärningsmannaprofiler och de osammanhängande, fragmentariska minnen Jenny hade kvar efter behandlingen. Det sägs att det är en mirakelkur – att få det mest förfärliga trauma raderat ur medvetandet. Naturligtvis rör det sig inte om någonting magiskt, inte ens om någon särskilt imponerande vetenskap. Men det där ska jag förklara senare. Det jag vill förmedla nu, så här i början av berättelsen, är att det i alla fall inte var något mirakel för denna vackra unga tjej. Det som togs bort ur hennes medvetande levde vidare i hennes kropp och själ, och jag kände mig tvungen att återbörd det som tagits ifrån henne. Det kan tyckas väldigt märkligt. Så förnuftsvidrigt. Så upprörande.

Som jag redan har antytt är Fairview en liten stad. Jag hade

sett bilder på Jenny Kramer genom åren i lokaltidningen och på skolaffischer som satts upp på Gina's Deli nere på East Main Street för teaterpjäser eller tennisturneringar. Jag hade lagt märke till henne på stan, när hon kom ut från biografen med sina vänner och vid konserter på skolan som mina barn också gick till. Hon hade en oskuldsfull utstrålning som stred mot den mognad hon så ivrigt eftertraktade. Även iklädd de korta kjolar och avklippta tröjor som verkade vara på modet på den tiden var hon en flicka, inte en kvinna. Och när jag såg henne kände jag hopp om tillståndet i världen. Det vore lögn att påstå att jag kände så för dem allihop, flockarna av tonåringar som ibland tycks suga ordningen ur våra liv likt en svärm gräshoppor. Fastlimmade vid telefonerna som hjärndöda drönare, likgiltiga inför allt utom kändisskvaller och omedelbar tillfredsställelse – filmer, musik, självförhärligande inlägg på Twitter, Instagram och Snapchat. Tonåringar är själviska av naturen. Deras hjärnor har inte mognat. Men somliga av dem verkar förbli trevliga även under de här åren, och dessa ungdomar sticker verkligen ut. Det är de som möter ens blick när man hälsar på dem, ler artigt, låter en gå förbi helt enkelt för att man är äldre och inser vikten av respekt för varandra i ett välfungerande samhälle. Jenny var en av dem.

Att se henne efteråt, att se frånvaron av den bubblande glädje som en gång vällde upp ur henne, fick mig att rasa mot hela mänskligheten. När jag visste vad som hade hänt där i skogen var det svårt att inte låta tanken vandra dit. Alla dras vi till anstötliga händelser, till våld och hemskheter. Vi låtsas inte om det, men det är vår natur. Står en ambulans vid vägkanten saktar varenda bil ner för att få en glimt av en skadad kropp. Det innebär inte att vi är onda.

Detta perfekta barn, vars kropp blev besudlad och kränkt. Dygden som stals från henne. Anden som krossades. Jag låter melodramatisk. Klyschig. Men den där mannen trängde sig in i henne med sådan kraft att hon behövde opereras. Tänk er

det. Tänk att han valde ut ett barn, möjligen för att han ville ha en oskuld, så att han kunde skända både hennes mödom och hennes kropp. Tänk er den fysiska smärta som hon fick utstå när hennes mest intima kött slets sönder och samman. Och tänk er nu vad mer som slets sönder och samman medan han ägnade en timme åt att tortera hennes kropp och stöta emot henne om och om igen, kanske samtidigt som han såg hennes ansikte. Hur många ansiktsuttryck hade hon gett honom att frossa i? Förvåning, rädsla, skräck, ångest, eftergivenhet och till sist likgiltighet när hon kopplade bort sig själv. Vart och ett en del av henne som stals och förintades av detta monster. Och därefter, även efter att hon fått sin behandling – för hon visste fortfarande vad som hade hänt – alla romantiska dagdrömmar om första gången med en kille, alla kärlekshistorier som snurrade runt i huvudet och fick henne att le åt tanken att någon älskade henne som ingen annan. Sannolikt var alla sådana saker borta för alltid. Och vad fanns då kvar för en flicka medan hon växte upp till kvinna? Just det som hjärtat är upptaget av under större delen av våra liv kan mycket väl ha gått förlorat för henne.

Hon mindes en stark lukt, men kunde inte placera den. Hon mindes en låt, men det var möjligt att låten hade spelats mer än en gång. Hon mindes händelserna som hade drivit henne ut genom köksdörren, över gräsmattan och in i skogen. Hon mindes inte vattenspridaren, som blev ett inslag i historiens rekonstruktion. Vattenspridaren hade slagits på klockan nio och av klockan tio, för den reglerades med en timer. När kärleksparet som hittade henne kom till baksidan var gräset vått men luften torr. Våldtäkten hade skett däremellan.

Doug hade varit med en annan tjej – en tjej som gick tredje året och såg honom som en väsentlig del i en plan att göra en ett år äldre kille svartsjuk. Det är knappast värt besväret att klagöra de andefattiga motiven för flickan i fråga. Det som betydde något för Jenny var att fantasierna som hon varit så oerhört uppslukad av under en veckas tid hade krossats inom loppet

av en sekund. Förutsägbart nog började hon dränka sorgerna i alkohol. Bästa vännen Violet mindes att det började med vodkasots. En timme senare kräktes hon på toaletten. Några hade haft väldigt roligt åt det och sedan förödmjukat henne ännu mer. Det hade kunnat vara manus till ett sådant där ”bitchprogram” på tv som verkar så poppis nu för tiden. Om det inte vore för den del som strax följde. Delen då hon sprang in i skogen för att få vara ensam, för att gråta.

Jag var arg. Det tänker jag inte be om ursäkt för. Jag ville att rättvisa skulle skipas. Men utan minne och utan teknisk bevisning – förutom ullfibrerna under hennes naglar, eftersom det där monstret hade vidtagit försiktighetsåtgärder – var rättvisan satt ur spel. Fairview är ett litet samhälle. Ja, jag vet att jag har sagt det flera gånger. Men ni måste förstå att det inte är ett ställe som skulle locka en utomstående att begå brott. Folk vrider på huvudet när obekanta personer går längs de två små gågatorna i vårt centrum. Inte alls på ett otrevligt sätt, utan nyfiket. Var det någons släkting? Någon som skulle flytta hit? Vi har besökare här vid särskilda händelser – idrottstävlingar, mässor och sådant. Då kommer folk hit från andra städer och vi tar emot dem med öppna armar. Vi är på det stora hela vänliga, tillitsfulla människor. Men en helt vanlig helg lägger man märke till utomstående.

Det jag vill komma till är följande självklara slutsats: Hade hon inte fått behandlingen, hade hennes minne varit intakt, skulle hon ha kunnat peka ut honom. Fibrerna under naglarna tydde på att hon hade gripit tag i masken. Kanske drog hon av den, eller fick upp den tillräckligt för att skymta ett ansikte. Kanske hörde hon en röst. Eller var han helt tyst i en timme medan han våldtog henne? Det verkar väl ändå ganska osannolikt? Hon skulle ha vetat hur lång han var, om han var smal eller tjock. Hans händer kanske var grova, eller kanske mjuka. Kanske hade han en ring, ett guldarmband eller en lagsymbol. Hade han gympaskor, loafers eller arbetsstövlar? Var de slitna, fläckiga av olja eller målarfärg eller var de kanske blankputsade? Skulle

hon känna igen honom om hon stod nära honom i glassbaren? Eller på kaféet? Eller i lunchkön på skolan? Skulle hon helt enkelt känna på sig att han var i närheten? En timme är lång tid att vara med en annan kropp.

Kanske var det grymt att vilja detta för Jenny Kramers del. Kanske var jag grym som drev igenom min vilja. Som ni ska få se fick det oväntade konsekvenser. Men orättvisan i det hela, ilskan det väckte i mig, och förmågan att förstå lidandet – allt sammantaget ledde till en målmedveten strävan. Och det var att ge Jenny Kramer denna fasansfulla mardröm tillbaka.